

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 8. oktober 2024
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Frederik Mathias
Arentoft Torp
Sagsnr.: 2024-08003
Dok.: 3339517

Besvarelse af spørgsmål nr. 1098 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes endelig besvarelse af spørgsmål nr. 1098 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 17. juni 2024. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mai Mercado (KF).

Peter Hummelgaard

/

Camilla Hellesø Nielsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1098 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for hvordan ministeren i højere grad vil sikre forbrugerne, så handlende på internetauktioner kan vide sig sikre på, at penge ved auktionssalg ikke bare er tabt, hvis et stort auktionshus går konkurs, herunder hvilken betydning det vil have, hvis det bliver muligt for alle auktionsledere at oprette klientkonti, og herunder for virksomhedsbeskikkede og retskredsbeskikkede auktionsledere?”

Svar:

1. Justitsministeriet kan indledningsvis oplyse, at reglerne om auktionsledere findes i lov om offentlig auktion ved auktionsledere (auktionslederloven), som regulerer afholdelse af frivillige offentlige auktioner. Loven indebærer, at sådanne auktioner som udgangspunkt skal afholdes af auktionsledere, som beskikkes hertil af justitsministeren, jf. § 1, stk. 1.

Auktionslederloven omfatter ikke internetauktioner. Om dette fremgår følgende af betænkning nr. 1580, som blev afgivet i 2022 af Udvalget om revision af auktionslederloven og lov om handel med brugte genstande samt pantelånervirksomhed, side 197:

”For så vidt angår internetauktioner fremgår det af Justitsministeriets redegørelse om auktioner på internettet fra 2006, jf. bilag [x], at auktionslederloven efter ministeriets opfattelse udelukkende finder anvendelse på auktioner, der er tilrettelagt med henblik på, at en væsentlig del af de bydende normalt er til stede på auktionsstedet, og at loven således ikke omfatter auktioner på internettet. Det gælder også, selv om der måtte være adgang til fysisk eftersyn, f.eks. i et showroom, af de genstande, der udbydes på internetauktion.”

Om udvalgets overvejelser om regulering af internetauktioner i auktionslederloven fremgår følgende af betænkningen, side 210-211:

”Formålet med reglerne i auktionslederloven er at fastsætte de rettigheder og pligter, der er forbundet med at fungere som auktionsleder. Med reglerne tilsigtes bl.a. at sikre kendskab til auktionsafholdelsen og dermed størst mulig købsinteresse. Reglerne har samtidig til hensigt at sikre, at potentielle købere får relevante oplysninger om de effekter, som auktionsafholdelsen vedrører, således at auktionerne finder sted under betryggende forhold.

Som det fremgår ovenfor, gælder auktionslederloven ikke for internetauktioner. Internetauktioner adskiller sig fra traditionelle auktioner ved bl.a. ikke at være tilrettelagt på en sådan måde, at en væsentlig del af de bydende er til stede samtidig og kan byde på varerne på det tidspunkt og sted, som forud herfor er fastsat og bekendtgjort. Internetauktioner er således kendetegnet ved, at ingen af de bydende fysisk er til stede, idet der fra de bydendes egen computer eller andet afgives bud via internettet på en hjemmeside inden for et på forhånd bekendtgjort tidsrum og typisk vedrørende en genstand, som budgiver alene har set afbilledet.

Herudover gælder der ved internetauktionskøb – i modsætning til køb på frivillige offentlige auktioner – en almindelig fortrydelsesret for køber, jf. forbrugeraftalelovens § 18, stk. 1. I forbindelse med en internetauktion er det således ikke på samme måde som ved en frivillig offentlig auktion vigtigt, at køber har haft mulighed for at undersøge/gennemgå den eller de genstande, som ønskes erhvervet, idet køberen på en internetauktion efterfølgende har mulighed for at fortryde købet. Køber på en internetauktion er således i forbrugerbeskyttelsesmæssig henseende stillet som ved ethvert andet internetkøb, og denne beskyttelse findes efter udvalgets opfattelse at yde forbrugeren et effektivt værn.

Hertil kommer, at de opgaver, som påhviler auktionslederen efter auktionslederloven, i praksis vil være vanskelige at udføre i forhold til internetauktionssalg, bl.a. i forhold til undersøgelsespligt, tilstedeværelse under auktionen, tvistløsning mv., når der ikke afholdes en fysisk auktion, hvorunder auktionslederen er fysisk til stede.

Efter en samlet vurdering finder udvalget herefter, at auktionslederloven ikke bør udvides til også at omfatte internetauktioner.”

Udvalget anbefalede således ikke at lade internetauktioner regulere i auktionslederloven, men i stedet at udvide anvendelsesområdet for lov om handel med brugte genstande og pantelånervirksomhed til også at omfatte internetauktioner. Udvalget anførte i den forbindelse bl.a., at internetauktioner har flere fællestræk med almindelig internethandel (med brugte genstande) end med traditionelle fysiske auktioner.

Udvalget fandt bl.a. på den baggrund, at der ikke er grundlag for at regulere erhvervsdrivende, der driver internetauktionsvirksomhed, anderledes end erhvervsdrivende, der handler med brugte genstande fra en fysisk butik eller

via internettet, og at dette må gælde, uanset om den erhvervsdrivende, der driver internetauktionsvirksomhed, optræder som formidler mellem køber og sælger, eller om den pågældende sælger genstande, der er modtaget i kommission, og som bortauktioneres mod et honorar, der opkræves hos enten sælger, køber eller begge (kommissionssalg).

2. I tilfælde af en virksomheds konkurs har både konkursretten og tingsretten betydning for, hvad der skal til, for at den, som har krav på et pengebeløb, kan gøre gældende, at vedkommende har ejendomsret til beløbet og kan udtage dette af besidderens konkursbo som såkaldt separatist. Dette gælder også for forbrugere, som handler på internettet.

Det fremgår af konkurslovens § 32, at konkursen omfatter skyldnerens formue ved afsigelsen af konkursdekretet, og hvad der under konkursen tilfalder ham. Modsatningsvis følger det af konkurslovens § 82, at konkursen ikke omfatter tredjemands aktiver.

De nærmere krav til, hvornår en forbrugers tilgodehavende i et konkursbos varetægt er tilstrækkeligt individualiseret til, at brugeren opnår en separatistret til sit krav, følger af retspraksis på området.

Det er ikke en forudsætning for, at midlerne er tilstrækkeligt individualiseret, at der er oprettet klientkonti. På visse områder er der dog fastsat særlige regler herom.

Eksempelvis sikrer reglerne om advokaters klientkonti (klientkontovedtægten), at advokater kan opbevare og adskille deres klienters midler fra egne midler, hvorved klientens midler er beskyttet mod et eventuelt økonomisk ansvar, der måtte kunne gøres gældende over for advokaten.

Reglerne er begrundet i advokaters særlige retsstilling som betroet rådgiver og knyttet op på Advokatrådets opgave med at føre tilsyn med advokaters overholdelse af advokatpligterne, jf. retsplejelovens § 143, stk. 2, herunder pligterne i klientkontovedtægten.

3. Jeg finder på nuværende tidspunkt ikke anledning til at indføre krav om klientkonti for erhvervsdrivende, som sælger brugte genstande for andre. En forbruger, som har et tilgodehavende mod en erhvervsdrivende, der har stået for salget af en brugt genstand, er således i tilfælde af den erhvervsdrivendes

eventuelle konkurs stillet på samme måde, som andre forbrugere, der måtte have et tilgodehavende mod den erhvervsdrivende.